

România liberă

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Anul XVII nr. 4638

4 pagini — 20 bani

Vineri 11 septembrie 1959

Peisaj nou la Floreasca

Astăzi, mii de oameni ai muncii dispun de confort modern în apartamentele blocurilor ridicate în anii noștri, pe locul fostei gropi de la Floreasca Foto: A. CONSTANTINESCU

Cind m-am hotărât să scriu despre cartierul Floreasca, m-am gândit că n-ar fi rău să răscuțesc mîinii muncitorilor din cele ce se editează odinioară pentru uzul vizitatorilor străini. Imi făceam socoteala că voi afla de acolo oarecare date privind trecutul locurilor și oamenilor din această parte a Bucureștiului. Dar oricît am căutat în acele broșure, n-am găsit nimic. Intre scoarțele lor, pe zeci de pagini ilustrate tipărit se făcea reclamă tuturor așa-ziselor colturii pitorești ale „micului Paris”, se descriau cu lux de amănunte programele cursurilor de cai și orărilor bursei, se dădeau tot soiul de informații privind localurile de noapte unde se putea petrece „în deslătăre și uitare sine”. Despre Floreasca însă, nu se scria nici un cuvînt. Se vede treaba că maeștrilor de pe vremuri ai reclamației le era rușine să încadreze Floreasca între elementele „pitorești” ale Capitalei și să-i îndemne pe străini să se abată într-acolo.

Groapa

Intr-adevăr, de privilegiu pe care o oferea pe atunci Floreasca își înghețau singele în vine. De pe malul lacului cu același nume, și pînă la calea ferată, se căsca o groapă, o văgăună diformă ca un imens creter de vulcan. În această scorbura de pămînt, se îngărmădisse, ca adusă de apă, o puzderie de cochilii mici, negre, ca niște

coji de nucă date în putred. De departe, era greu să înțelegi ce anume reprezentau. Cind te apropiai însă, băgai de seamă că aceste elcături bizare, ceva între sură și colibă, nu erau nici cuști pentru cineștie ce sălbăciuni, nici cocine de porci, nici cotele pentru rațe sau alte asemenea orătenii. Nu. Aceste arături sinistre erau, nici mai mult nici mai puțin, locuințe pentru oameni. Groaza pe care și-o trezeau la prima vedere se amplifica și mai mult cind luai aminte din ce erau făcute. Cele mai neașteptate obiecte deveniseră materiale de construcție. Existau pereți întregi alcătuiți numai din resturi de cărămidă, șipci, piatră de pavaj etc. Dar recordul în materie îl băteau acoperșurile. Cui de tîmbea, lîghene sparte, resturi de carton, țoale vechi, aluminate, tot ceea ce fluviul marelui oraș arunca la țarm ca netrebnic, tot era folosit. Dar cine locuia oare pe atunci în acest „cartier” atât de urgisit și bătut de soartă? Aici, în Floreasca, își aveau sălăș cei ce alcătuiau sarea pămîntului, cei ce produceau toate bunurile: oamenii muncii. Oricine își poate da seama ce însemna traiul în această groapă imundă. Bolile de tot felul, frigul, alături de foamea cronică și dureroasă erau musafirii lor nelipsiți. Nu trăiau, ci doar își tirau zilele de azi pe mine.

Azi, pe aceleași meleaguri

Am fost acum la Floreasca. Nici urmă n-am mai aflat de privilegiu de cosmar de altădată. Groapa, — înspăimîntătoare groapă care ti se părea că stă gata, cind și cind, să înghită și case și oameni, — a fost acoperită. Au fost dărîmate, fără milă,

și acele cochilii care se îngărmădeau, ciucure, pe fundul ei.

Dar locul n-a rămas gol. La Floreasca s-au ridicat confortabile și elegante blocuri de locuit. Așa a început o nouă viață a acestui cartier, așa a început adevărata lui istorie. Și ea, această istorie, s-a scris repede, în ritmul specific numai orînduirii socialiste.

În anul 1954 s-au făcut proiecte și s-au pus temelii doar pentru cîteva clădiri cuprinzînd în total cam 150 de apartamente. Dar abia s-a trecut la lucru și planul a fost schimbat. S-a amplificat, s-a mărit. N-a rămas nici așa. Mereu i s-au adus corecturi, mereu a fost lărgit, mereu pe mesele arhitecților și ale constructorilor au apărut schițe ale unor noi cvartale. Între timp, la Floreasca se înălțau unul după altul blocurile. Construcții erau grabite. Ei zideau zi și noapte. Atunci au apelat la prefabricate. La început, metoda aceasta s-a aplicat timid, cu sîlăși parcă. Pe urmă oamenii au prins curaj. Macarale numărate au împinșit șantierul. Profilele pe cerul sinelui ca niște uriașe costirci de oțel, ele ridicau cu ușurință în pliscuri chervanele de beton și le potriveau la subțioara grinzilor metalice.

ION PAVELESCU

(Continuare în pagina 2-a)

Capitala noastră, mereu mai frumoasă!

- În acest an sînt în construcție 10.000 de apartamente
- Deschiderea șantierelor pentru anul 1960 • De cinci ori mai multă lumină străzilor decît în 1938 • 6.500.000 m.p. de străzi pavate și modernizate

Caracteristica pentru Bucureștiul zilelor noastre este transformarea lui într-un oraș modern demn de epoca nouă, socialistă. Capitala țării își schimbă într-un ritm rapid înfățișarea, întinerește mereu. Harnicii constructori se întrec pentru a da viață sarcinilor puse în fața lor de partid și guvern în legătură cu grăbirea ritmului construcțiilor de locuințe. Numai în acest an pînă în prezent în București sînt în construcție peste 10.000 apartamente. Muncitorii, inginerii și tehnicienii din organizațiile de construcții ale Statului Popular al Capitalei au mărit în ultimul timp ritmul construcțiilor reușind să predea zilnic în medie 17 apartamente. ÎN FELUL ACESTA AU FOST TERMINATE PESTE 4000 DE APARTAMENTE care în cea mai mare parte au și fost date în folosință locatarilor.

O largă acțiune se desfășoară în prezent pentru deschiderea șantierelor pentru anul 1960. Pe principalele artere ale orașului — Calea Victoriei, bulevardul Bălcescu și multe altele, precum și în pistele Amzei, M. Eminescu, Koșalniceanu, Gării de Nord, Splaiului se desfășoară din plin lucrările de organizare a șantierelor.

Numai cu 15 ani în urmă, 60 la sută din suprafața străzilor din Capitală era nepavată, iar 60 la sută din străzile și casele Bucureștiului erau lipsite complet de lumină electrică. Pentru a lichida această tristă moștenire a trecutului au fost electrificate în ultimii ani sute de străzi. Încă din anul trecut s-a terminat electricizarea pînă și a celor mai îndepărtate străduțe ale orașului. Astăzi se distribuie populației Ca-

Pe șantierul fabricii de zahăr de la Bucecea

Constructorii de pe șantierul noii fabrici de zahăr „Siretul” care se ridică la Bucecea, regiunea Suceava, muncesc cu elan pentru a-și îndeplini angajamentele luate în întrecerea cu tovarășii lor de pe șantierul fabricii de zahăr din Luduș, regiunea Cluj, întrecerea avînd ca obiectiv principal respectarea graficului de lucrări prevăzute în proiect și reducerea prețului de cost. Constructorii din Bucecea se mîndresc cu faptul că, datorită unei bune organizări a muncii, sînt în avans cu peste o lună de zile față de graficul de lucrări stabilit.

Ei au terminat înainte de datele stabilite în proiect construcția magaziei de semințe și unele agricole, magaziei materialelor de rezerve, depozitului de carburanți. De asemenea a fost terminată construcția atelierului mecanic și pavilionul administrativ. În prezent, la aceste obiective se lucrează la tencuiriile interioare, instalații electrice și montări, iar la depozitul de borhot uscat se fac tencuiriile exterioare.

Cu mult avînt se desfășoară întrecerea și pe șantierul viitorului oraș al muncitorilor fabricii de zahăr. Primele 4 blocuri au fost

terminate, iar la 2 se fac lucrări de finisaj. La alte 4 blocuri s-au început lucrările de acoperiș. În prezent, constructorii au început lucrările la cantina-restaurant și la un bloc cu 20 apartamente care va avea la parter magazine pentru deslăcirea produselor industriale și alimentare.

Pentru asigurarea unui ritm rapid construcțiilor au fost organizate două stații de preparat betoane și o stație de prefabricate. La multe obiective a fost organizat lucrul în lanț și în două și trei schimburi. De asemenea, transportul materialelor de construcție pe șantier a fost în întregime mecanizat. (Agerpres)

Vești din cooperația meșteșugărească

• Un colectiv de tehnicieni de la cooperativa meșteșugărească „Mecanica nouă” din Capitală a realizat o mașină universală de tîmplărie care înlocuiește freza, așchitul, mașina de grosime, de găurit, fierăstrăul circular etc. Față de cele similare provenite din import, această mașină prezintă o serie de îmbunătățiri care-i lărgesc domeniul de utilizare. În prezent cooperativa „Mecanica nouă” a trecut la executarea în serie a acestei mașini universale de tîmplărie, care satisface o serie de cerințe ale unităților de prelucrare a lemnului.

• Preocupat de îmbunătățirea condițiilor de muncă prin reducerea efortului fizic al muncitorilor la recondiționarea pilelor, un colectiv de tehnicieni de la cooperativa meșteșugărească „Dinamo” din Timișoara a construit, prin resurse locale, o mașină de rabotat. Ea e folosită cu succes la recondiționarea pilelor uzate. Prin aplicarea acestei inovații, se realizează însemnate economii la prelucrare de țoale, se înalță nivelul de producție și se ușurează munca lucrătorilor.

• La 15 septembrie se vor deschide cursurile școlilor profesionale de ucenici ale U.C.E.C.O.M. care funcționează în orașele: Ploiești, Brăila, Galați, Arad, Timișoara, Craiova și Oradea. În cadrul acestor școli vor fi pregătiți 1900 de ucenici în diverse meserii: cîsmari, croitori, tîmplari-mobile, lăcătuși, strungari, zidari, zugravi, instalatori, electricieni și tehnico-sanitari. În afara de aceștia, încă 3.000 de ucenici din cooperația meșteșugărească vor primi pregătire teoretică în diferite școli profesionale ale altor departamente. La absolvirea școlilor acești ucenici, repartizați la centrele de comandă și de reparații, vor contribui la mai buna deservire a populației.

Inovatori și inițiative

Dumitru Ionescu, fruntașul știantor de talpă de la fabrica de încălăminte „Kirov” din Capitală, la locul său de muncă. Foto: VICTOR TEODORU

Delegația R.P.R. la cea de-a XIV-a sesiune a Adunării Generale a O.N.U.

Guvernul Republicii Populare Romîne a numit următoarea delegație la cea de-a XIV-a sesiune a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, care se deschide la New York la 15 septembrie a.c.:

Silviu Brucan, ambasador extraordinar și plenipotențiar, reprezentant permanent al R. P. Romîne la O.N.U., conducătorul delegației; Eduard Mezinescu, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe al R. P. Romîne; prof. George Macovescu, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al R. P. Romîne în Statele Unite și

prof. Constantin Nicuță, trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al R. P. Romîne în Austria, membri ai delegației; Bazil Serban, director în Ministerul Afacerilor Externe, prof. Nicolae Melinescu, director în Ministerul Afacerilor Externe, Corneliu Bogdan, director în Ministerul Afacerilor Externe, Mircea Malița, consilier al Misiunii Permanente a R. P. Romîne pe lângă O.N.U. și prof. Edwin Glaser, consilier în Ministerul Afacerilor Externe, au fost numiți membri supleanți ai delegației. (Agerpres).

Peste 8000 de tone metal economisit

Muncitorii, tehnicienii și inginerii din întreprinderile constructoare de mașini din regiunea Stalin, participă cu entuziasm la acțiunea care se desfășoară în întreaga țară pentru economisirea metalului. Prin reducerea consumurilor specifice introducerea tehnicii noi, aplicarea celor peste 3.000 inovații, reducerea pierderilor prin matrijare și adăosuri de prelucrare, precum și prin valorificarea deșeurilor, ei au economisit pînă acum 8024 tone de metal, față de 7500 tone cît și-au propus la începutul anului.

În fruntea întrecerii pentru reducerea consumurilor specifice de metal și micșorarea greutății mașinilor se situează colectivul Uzinelor „Steagul Roșu”, care a economisit aproape 1.800 tone metal. Gospodăria mai bine materiată primă și aducînd modificări constructive la tractor, colectivul Uzinelor „Ernst Thälmann” a produs din aceeași cantitate de metal mai multe tractoare și a economisit 1.650 tone metal. (Agerpres)

Pentru îmbunătățirea activității brigăzilor speciale

Noi avantaje create mecanicilor agricoli

Pentru ca rezultatele brigăzilor de mecanizare completă din gospodăriile de stat să fie și mai bune, s-a hotărît recent să se aducă unele îmbunătățiri privind salarizarea mecanicilor agricoli.

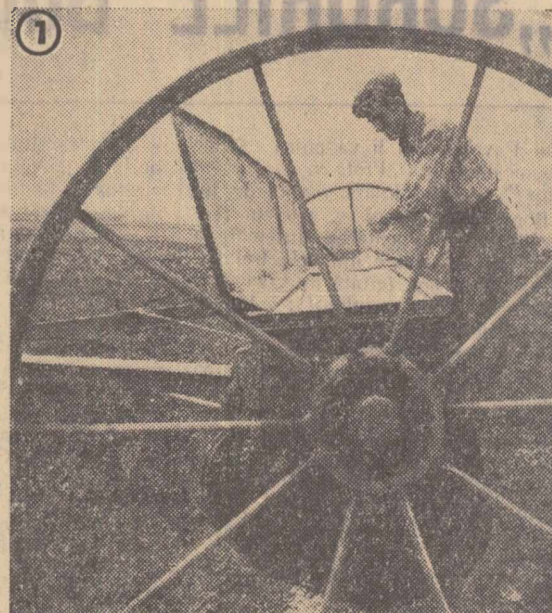
Este știut că membrii acestor formațiuni primesc un salariu tarifar fix și mai beneficiază de premii pentru depășirea planului de producție la hectar, economii de carburanți și piese de

schimb. Începînd cu anul agricol 1959—1960, mecanicii agricoli vor mai primi anual suma de 1.800 lei. Această sumă se va plăti proporțional cu producția realizată pe măsura recoltării și recepționării produselor.

Toamna într-o gospodărie de stat

Acum, în sezonul de toamnă, se pun bazele recoltei din anul viitor. Acest lucru îl știu bine oamenii muncii de la sate. De aceea, paralel cu culesul, ei caută să are, să semene, să îngreșe ogoarele. Cîmpul freacă de muncă.

Am petrecut deunăzi cîteva zile printre muncitorii gospodăriei de stat din Alexandria. Toți zoreau, toți se străduiau să grăbească lucrul. Am căutat să prind pe peticulă cîteva imagini care să reflecte hărnicia acestor oameni. Iată-le.

VICTOR TEODORU

Turneul Filarmonicii de Stat „George Enescu” în țară

Filarmonica de Stat „George Enescu” din București, colectiv artistic emerit, a prezentat joi seara în sala Filarmonicii de Stat „Oltenia” primul concert simfonic în cadrul turneului pe care îl întreprinde în țară.

Orchestra sub conducerea maestrului George Georgescu, artist al poporului, a executat Rapsodia I-a de George Enescu, Variațiuni rococo pentru violoncel și orchestră de Camilă Kovski, în interpretarea violoncelistului Vladimir Orlov, artist emerit, și Simfonia V-a de Beethoven.

Publicul craiovean a răsplătit cu aplauze prelungite pe dirijor, pe solist și pe membrii orchestrei.

(Agerpres).

Soluții birocratice

Tendința unor întreprinderi și instituții de a apela la organele justiției în soluționarea unor litigii minore care pot fi apanate prin colaborare și înțelegere, a fost nu odată combătută.

Cu toate acestea, se mai întîlnesc încă procese inutile deschise pentru litigii de mică valoare, ce au ca rezultat doar cheltuieli inutile de timp și de bani. Despre un asemenea proces vom vorbi și în rîndurile care urmează.

La 19 decembrie 1958, Baza de deslăcere nr. 1 București, a Ministerului Industriei Grele, cu avizul de expediție 28363 din 18 decembrie 1958 și factura 51070 din 22 decembrie 1958, trimite Bazei de deslăcere nr. 10 a Ministerului Agriculturii și Silviculturii din Satu Mare, prin C.F.R., — 153 lei de tablă zincată în greutate de 998 kg., La primirea pentru transport a măritii, stafia C.F.R. București-Mărluri constată că cele 153 lei de tablă zincată sînt numai 996 kg., — deci o diferență de cîntar de 2 kg., în valoare de lei 10,39, — lucru pe care-l consumnează în scrisoarea de trăsură nr. 43319 din 19 decembrie 1958. Primind marfa, baza din Satu Mare cîntărește cele 153 de lei de tablă buclucă și constată că, „au intrat la apă” pe timpul transportului, de data asta cu încă 10 kg.

De aici încep neacuzurile.

În loc să recîntărească marfa, la alt cîntar, și să studieze instrucțiunile C.F.R. care prevăd că pentru mărlurile predate la coletărie se admit diferențe la cîntar de 2 la mie, iar pentru lipsurile provocate pe timpul transportului, C.F.R.-ul își asumă răspunderea, Baza de deslăcere Satu Mare, după 2 luni și jumătate acționează în judecată lînzorol, pentru lipsa de 12 kg. tablă în valoare de lei 82,20. Aceasta a făcut obiectul dosarului nr. 2563/959 judecat la Tribunalul Popular al raionului „Gh. Gheorghiu-Dej”-București. Rezultatul? Ministerul Industriei Grele a fost obligat să plătească contravaloarea a 2 kg. tablă care lăce... 10,39 lei și 5 lei cheltuieli de judecată. Mai mare daraua decît ocad!

Supunem acest caz Ministerului Agriculturii și Silviculturii pentru a atrage atenția salariaților vinovați de acest proces inutil asupra modului birocratic în care au rezolvat problema.

PETRE COLESCU

contabil la Baza de deslăcere I
Ministerul Industriei Grele

Din experiența sfaturilor populare

Ce studiază comisiile permanente dintr-un raion

Cunoscând din practică însemnătatea sprijinului pe care-l poate primi din partea comisiilor permanente, comitetul executiv al sfatului popular raional Satu Mare a solicitat acestor organe de sprijin, în decursul acestui an, între altele, o seamă de studii în legătură cu problemele economice și social-culturale ale raionului.

În urma acestor cereri, comisiile permanente plan-finanțe, în colaborare cu comisiile permanente pentru gospodărie comunală, a luat în studiu problema înființării unei noi întreprinderi economice în raion. În acest scop s-au format cîteva comisiile care s-au deplasat în comunele: Halmeu, Medieșul Aurit, Odoreu, Homorodul de Mijloc, Ambud, Culciu Mic, unde au cercetat condițiile pentru înființarea acestor întreprinderi. Colectivele au ajuns la concluzia că la Culciu Mic se poate înființa o carieră pentru extragerea balastului din Someș, că tot aici se pot valorifica năsele de pe marginea râului și se poate amenaja un eleșteu pentru creșterea peștilor. La Medieșul Aurit, cercetările au arătat că se poate deschide o carieră de piatră, că se poate înființa o fabrică de ape gazeoase; la fel, la Halmeu, întreprinderea ar putea avea o baie comunală, brutărie, cariere de piatră, uzină electrică și altele. Referatul întocmit pe marginea studiilor făcute la fața locului a fost dezbătut într-o ședință de comitet executiv și cea mai mare parte a propunerilor aprobate.

Comisia permanentă pentru învățămînt-cultură-artsport a studiat, la rîndul ei, problema largirii reței școlare. Pe baza unor constatări făcute în comune, pe baza propunerilor oamenilor muncii și a analizelor posibilităților, s-a ajuns la concluzia că la Homorodul de Mijloc sînt condiții pentru înființarea unei școli de 7 ani, fapt care ar înlăunța unele greutăți în procesul de învățămînt. După cercetări prealabile, la fel de serioase, s-a propus înființarea unei școli de 7 ani și la Culciu Mic. La fel, văzînd rezultatele bune obținute de școlarii din Arduș, comisia permanentă a propus înființarea unei școli de acest fel la Odoreu și la altea la Medieșul Aurit. Înființarea școlii din Medieșul Aurit s-a aprobat.

Studiul întreprins a dat la iveală necesitatea sprijinirii unor sfaturi populare în vederea grăbirei termînilor a noulor locuri de școală. Comisia permanentă raională nu s-a mulțumit doar să consemneze această constatare; ea a trecut, potrivit sarcinilor și atribuțiilor ei, la fapte, activizînd comisiile permanente din comune.

Un studiu important întreprinde și comisia permanentă pentru sănătate și prevederi sociale în colaborare cu comisiile permanente plan-finanțe și gospodărie comunală. Este vorba de studierea posibilităților de dare în folosință a stațiunilor balneo-climaterice de la Micula și de la Sarata. Comisiile antrenate la acest studiu au format mai multe colective care cercetează condițiile naturale ale izvoarelor de apă sărată precum și condițiile exploatareii lor. Pînă în prezent s-au luat numeroase probe de apă caldă, colective pentru amenajarea, fazele asupră, investițiilor ce ar fi necesare, cercetează căile de acoperire a cheltuielilor, timpul necesar amortizării lor.

O contribuție remarcabilă la dezvoltarea economică a raionului nostru l-a dat și comisia permanentă pentru agricultură și silvicultură și probleme zoo-veterinare prin

studiul posibilităților de combatere a eroziunilor și cel privind dezvoltarea sepietului de animale în raion. În vederea studierii sistematice a acestor probleme au fost formate mai multe colective care au căutat să stabilească cauzele pentru care se produc unele pagube și totodată căile de înălțare a lor.

Colectivul zoo-veterinar alcătuit din tov. Ioan Rata, secretar al comisiei permanente, tov. dr. Ioan Tabara, dr. Vasile Pop, ing. Herta Roman și Ioan Cioreanu, ing. Gherman și alții au studiat dezvoltarea sepietului de animale. Văzînd că puii care au fost trimiși la unele gospodării colective se îmbolnăvesc, au căutat cauzele și au găsit că se incubase o molimă. S-a recomandat ca ouăle care vin la incubator să fie însoțite de certificate din partea organelor în drept. În acest fel a fost combătută mortalitatea puiilor. La fel a fost preconizată măsura ca animalele intrate în bază la ORACA să fie verificate de către comisia zoo-veterinară care elege pe cele de prăsilă și le repartizează pentru a fi cumpărate de gospodăriile colective.

Oamenii au de ce să fie mulțumiți și să se bucure. Gospodăriile lor e cea mai veche din raion și cuprinde pe toți țărănii muncitori din sat. În Belobresca nu mai există azi nici un locuitor cu gospodărie individuală. Mai bine o sînt din membrii gospodăriei și-au făcut case noi, cu instalație de lumină electrică. Aparat de radio sînt în alt de multe case încă nu au devenit un lucru obișnuit. Majoritatea colectivităților și-au cumpărat mobilă nouă.

La aniversarea acestui important eveniment din viața satului și-au dat contribuția diferite echipe artistice și sportive din cuprinsul raionului care au prezentat programe bogate și atractive.

A. GARȘTEA
activist de sfat popular

Brigada artistică a căminului

Căminul cultural din Mocira comuna Recea raionul Sombria, regiunea Baia Mare, dispune în afară de formația de dansuri și de o brigadă artistică de cântăreți care, la cel de al cincilea concurs al formațiilor artistice de amatori, a primit o mențiune în clasă. Un aspect din momentul sălăriei. La sezoane.

Foto: M. IVANCIU

O aniversare deosebită

Pe ulițele comunei Belobresca din raionul Moldova-Nouă era o animatie deosebită. Tineri, vîrstnici, copii, cu toții au fost la o parte la serbarea organizată cu prilejul aniversării a 10 ani de la înființarea gospodăriei lor colective.

Oamenii au de ce să fie mulțumiți și să se bucure. Gospodăriile lor e cea mai veche din raion și cuprinde pe toți țărănii muncitori din sat. În Belobresca nu mai există azi nici un locuitor cu gospodărie individuală. Mai bine o sînt din membrii gospodăriei și-au făcut case noi, cu instalație de lumină electrică. Aparat de radio sînt în alt de multe case încă nu au devenit un lucru obișnuit. Majoritatea colectivităților și-au cumpărat mobilă nouă.

La aniversarea acestui important eveniment din viața satului și-au dat contribuția diferite echipe artistice și sportive din cuprinsul raionului care au prezentat programe bogate și atractive.

A. GARȘTEA
activist de sfat popular

Peisaj nou la Floreasca

(Urmare din pag. 1-a)

lice. Astfel lucrul înainta rapid, tot mai rapid. În cinci ani s-au dat în folosință 2.000 de apartamente. Alte câteva sute vor fi preluate locatilor pînă la 7 Noiembrie a.c. Dar nu numai locuințe au fost construite. În cartier au apărut: o centrală termică, o creșă, un cîmin de zi, o policlinică, două școli care cuprind în total 42 de clase precum și săli de gimnastică, laboratoare etc. Totodată s-au amenajat străzi, s-a pus la punct rețeaua de canalizare și s-a instalat cablu telefonic. Pentru toate acestea, statul nostru a cheltuit o sumă care se ridică la 236 de milioane lei.

Stăpîni

Există obiceiul ca fiecare om să scrie pe ușa casei numele și profesia. Înaintea, nimeni din Floreasca nu trecea prin minte să facă una ca asta. Nu că oamenii li s-ar fi părut înjositoare meseriile pe care le aveau. Dar unde să scrii ce aveai de scris? Pe ușa bordeielor locale? Mai bine le hamite. Un asemenea lux își puteau permite numai domniile. Ei aveau și ce

etala și unde. Lor le dădea mîna. Și o făceau, nu se dădea înalturi. Așa afișa numele însoțite totdeauna de localitatea de baștină ca de pildă: Popescu-Broșteni sau Broșteni-Popescu. e-și scoate în evidență situația (de regulă specifică: proprietar, angajat, comerciant etc.) erau pentru ei lucruri care le gîdeau amorul propriu, li ridicau în proprii lor ochi.

Am intrat în câteva blocuri din cartierul Floreasca. M-am uitat de curiozitate pe ușa clorva apartamentelor. Am văzut scrise numele locatilor. Lîngă ele, fără excepție, erau trecute profesia lor. Astfel am citit: Constantin Ștefan — mecanic, Constantin Mîncu — tehnician, Elena Petrescu — leșitoare. Am stat de vorbă cu unii dintre ei. I-am întrebat unde muncesc și cum o duc, le-am fost chiar paștele. La că el, oropsit de odinioară, el care producea tot ceea ce trebuia societății, dar nu primea de la ea în schimb decît dreptul de a fi îngropat de vii în acele vizuini de care era împinșit alături de cartierul, ei, acești oameni modesti și harnici, au ajuns stăpîni în țară: pot trăi și ei în sfîrșit omenește. Astăzi sînt ei domni.

Asadar, în anii noștri, cartierul Floreasca, cel pe care apologetii hideni o rîndiră de odinioară le era rușine să-l pomenească în broșurile lor de reclamă, s-a schimbat, a devenit altul. Dintr-o peșingie a Capitalei, a ajuns o salbă a ei. Aceleași prefeceri le-au suferit însă și Bucureștii Noi, și Fețentarii, și Colentina și Altele. Așa că nu avem numai o salbă, ci un colier întreg. E una dintre izbindile de seamă dobîndite sub conducerea partidului și ea ne bucură neșus acum cînd prăznuim împlinirea celor 500 de ani de existență a Capitalei noastre.

ION PAVELESCU

CITITORII NE SEZISEAZĂ

Sala de așteptare „clasa a II-a din gara Craiova se află în reparație. În lipsa acestei săli, cititorii care așteaptă diferite trenuri se pot plimba în jurul gării, se pot odihni pe... valize (fărăte) dacă le au) sau pe bordurile de beton care le stau la dispoziție chiar în incinta stației. Asta, pentru că conducerea stației nu a luat nici un fel de măsuri, nu a manifestat nici cea mai mică grijă pentru cei ce sînt nevoiți să aștepte vreo legătură de tren în gară. Credem — ne scrie cîtușeanul I. JIANU din Craiova — că de această situație se va sesiza și Direcția Regională C.F.R. Craiova și va lua măsurile corespunzătoare.

La cooperativa din comuna Glodeni, regiunea Ploiești, au sosit recent prin U.R.C.C. Pușcarea, unele marfuri care nu sînt vandabile. Este vorba — ne scrie cititorul ION DIMA de braștele elvețiene fabricate de întreprinderea „Bernhard Andrei” din Oradea, cărora le lipsește chelle și plăcuțele din fața. Încălțămîntele de cauciuc produse de Uzinele „Chimice Române” amintite deosebit de „bombele produse de fabrica „Delcra” ambalate în cutii de metal de trei kg., bomboane albe de vîscă și-au pierdut intr-un bloc care trebuie spălat cu apă caldă și cîcșanul. Unitățile vizate trebuie să ia măsurile necesare.

Pe lîngă cantina sfatului popular o rădănescă Iași, la care iau masa zilnic peste 1.000 persoane, o cantină plină acum cîntă timp și o cantină restaurant. Cantina funcționează în bune condiții, pregătirea zilnică este feluri de mâncare; prețul era convenabil și numărul abonaților creștea mereu.

Cu toate acestea cantina s-a închis. Nu s-a revenit asupra acestei hotărîri, cu toate că nu s-a amenajat altă cantină restaurant în locul celei care satisface cerințele cititorilor de oameni — ne scrie cititorul VASILE COSTACHESCU. Sfatul popular orășenesc ar fi bine să studieze posibilitatea redeschiderii acestei apreciate cantine restaurant.

Azi vă informăm despre

Punerea în valoare a monumentelor istorice în cadrul sistematizării orașelor

În timpul regimului burghez-mosieresc, numeroase monumente istorice au fost distruse sau mutilate, datorită indiferenței autorităților față de valorile culturale, intereselor meschinelor ale antreprenorilor și prostului gust al burgheziei. Numai în Capitală ar putea fi citate numeroase cazuri de acest fel. De pildă, dărîmarea Turnului Colții, a „Casei cu lanțuri” (fosta casă Moruzi), a Palatului Domnesc de pe Calea Victoriei, a Bisericii Sf. Ion și a Minăstirii Săbîndar creații valoroase ale meșterilor trecutului.

În anii puterii populare, deși creșterea orașelor este incomparabil mai rapidă, sistematizarea centrelor urbane și construcția în masă de întregi cartiere muncitorești și de numeroase edificii publice desfășurîndu-se pe o scară largă, se acordă o deosebită importanță păstrării și punerii în valoare a monumentelor istorice, prețioase dovezi materiale ale istoriei și culturii poporului nostru.

Sînt de menționat măsurile de protecție, conservare și refacere a unor ansambluri întregi, cum este de pildă ceașul vechi cetății a orașului Sighișoara, declarată monument istoric cu toate edificiile ei, cu bastioanele și zidurile care o înconjoară, a părții vechi

chi din Orașul Stalin, precum și a Pietelilor 6 Martie și Libertății din Sibiu și Cluj. La clădirile existente se vor remedia unele denaturări suferite. Un caz asemănător îl constituie și punerea în valoare, în cadrul sistematizării, a pitorescului centru de arcade de-a lungul străzii „subcoloane” din orașul Tulcea. Numeroasele monumente istorice ale Iașului sînt și ele integrate treptat în structura urbanistică modernă pe care o dobîndeste orașul. În Capitală, sistematizarea, axată pe dezvoltarea considerabilă a spațiului de locuit și a construcțiilor social-culturale, prevede de asemenea păstrarea și scoaterea în evidență a unor aspecte caracteristice ale Bucureștiului de altădată, uneori puse față în față cu clădiri moderne, tipice pentru noul oraș. Așa va apare de pildă Biserica Sf. Spiridon Vechi, înconjurată de o grădina. Împreună cu bătrînul copac care o străjuiește, alături de o impunătoare clădire-torn: ensamblul alcătuit din Biserica „Curtea Veche” împreună cu toate urmele rămase de la vechia Curte Domnească (pe locul fostei Piete de Flori), împreună cu Hanul Manuc și alte clădiri de epocă, se vor integra în sistematizarea modernă a Bulevardului 1848.

S-a desc'ls expoziția

„Reșița de ieri și de azi”

Zilele trecute s-a deschis la casa de cultură a Combinatului metalurgic Reșița expoziția „Reșița de ieri și de azi”. Expoziția scoate în relief aspecte din trecutul orașului și al țării. Pentru a face cunoscut vizitatorilor istoricul dezvoltării orașului expoziția prezintă cîteva hărți reproduse care înfățișează primele aşezări ale populației în actuala Reșița română.

Trecutul Combinatului metalurgic e înfățișat printr-o serie de materiale ca: Evoluția laminării tipurilor de șină

de cale ferată din 1870 pînă în 1942, macheta primei locomotive fabricată la uzinele Reșița, precum și fotografii cu evoluția tipurilor de locomotive fabricate la Reșița de-a lungul anilor. De asemenea sînt bine reprezentate aspectele din trecutul mișcării muncitorești la Reșița. Astfel sînt prezentate fotografii cu sărbătorile zilei de 1 Mai în anul 1907, 1918 și 1931, apoi sărbătorirea primului 23 August la Reșița în 1945 precum și fotografii arhivale manifestarea oamenilor muncii din

Reșița pentru înființarea unui guvern democratic. Realizările regimului de democrație populară sînt prezentate în toată multitudinea și amploarea lor. Prezentă expoziția, pe lîngă faptul că scoate în evidență realizările oamenilor muncii, constituie un prim pas spre realizarea unui muzeu al orașului. Odată cu realizarea acestui muzeu se va satisface o vechă dorință a oamenilor muncii din „Cetatea de Foc”.

F. PUVAC
correspondent voluntar

O problemă actuală

Grăbirea însilozării furajelor

L-au constat și crescătorii de vite din țara noastră. De aceea, în ultimii ani ei au dat o deosebită atenție însilozării furajelor. Și în acest an acțiunea respectivă a început încă cu mult timp în urmă. Totuși ea se desfășoară înegul. În cele ce urmează prezentăm cîteva aspecte ale acțiunii de însilozare a furajelor.

Regiune frunțasă

GALATI (de la corespondentul nostru).—În acest an, comitetele executive ale sfaturilor populare din regiunea Galati s-au preocupat mai mult decît în alți ani de însilozarea unor cantități cît mai mari de nutrețuri verzi. Încă din primăvară, în majoritatea gospodăriilor colective s-a început însilozarea timpurii nu numai a plantelor cultivate în acest scop, ci și a ierburilor de baltă, a panei de stuf etc. În numeroase sate din regiune s-au însilozat furaje timpurii în proporție de peste 25 la sută din planul stabilit.

În ultimul timp, o dată cu începerea recoltării porumbului furajer și a altor plante, ritmul însilozării a crescut cu mult. În raionul Brăila, gospodăriile colective au depășit cu peste 20.000 tone planul de însilozări stabilit în raport cu dezvoltarea ferelor de animale. Colectivitățile din raionul Călmățui au obținut de asemenea realizări importante în această privință. Ei au realizat pînă acum 36.000 tone furaje din cantitatea planificată de 50.000 tone. Realizări asemănătoare s-au obținut și în raioanele Berești, Bujor, Tecuci și altele. Pînă la data de 4 septembrie în gospodăriile de stat și colective din regiunea Galati s-au însilozat 181.122 tone furaje, ceea ce reprezintă peste 60 la sută din cantitatea planificată.

Rezultate nesatisfăcătoare

DEVA (de la corespondentul nostru).—Pînă acum, în regiunea Hunedoara nu s-a însilozat decît circa 5.500 tone furaje, ceea ce reprezintă 12 la sută din plan. În raionul Alba Iulia, din 5.000 tone s-au însilozat numai 20 de tone. În raionul Hunedoara din 4.000 de tone s-au însilozat 80 de tone, iar în raioanele Brad, Hațeg și Ilia nu s-a început încă această importantă acțiune. Realizările nu sînt mai bune nici în sectorul gospodăriilor de stat unde s-a realizat mai puțin de un sfert din planul de însilozare a furajelor. În această situație concluziile sînt clare. Comitetele executive ale sfaturilor populare, tehnicieni agricoli și consiliile gospodăriilor de stat din regiunea Hunedoara trebuie să se preocupe mai mult de însilozarea furajelor și în deosebi a porumbului cultivat pentru siloz.

Mai mult simț de răspundere

CRAIOVA (de la corespondentul nostru). Asigurarea animalelor pe timpul iernii cu furaje murate consti-

tuie o preocupare a consilierilor gospodăriilor de stat din Segara, Redea, Pîșcu Sadovei și Goștii din cadrul trustului regional Gostel Craiova. Pînă în prezent, muncitorii acestor gospodării de stat au însilozat 25-40 la sută din cantitatea necesară de furaje verzi. Din păcate, situația nu se prezintă astfel la toate gospodăriile de stat din regiunea Craiova. Astfel la gospodăriile de stat Burila Mare și Vîrloa, clădirile însilozatoare reprezintă doar 1-2 la sută din cele planificate, iar la altele, gospodăriile ca de pildă, Vrața și Zeguzani, această acțiune încă n-a început pînă în momentul de față. Perioada actuală este cea mai potrivită pentru însilozarea porumbului cultivat special pentru nutreț, precum și a altor plante de nutreț și de restituirii de la decolarea sfeclei de zahăr. De aceea este necesar mai mult simț de răspundere din partea conducătorilor gospodăriilor de stat rămase în urmă cu această lucrare.

Insilozează zilnic

Cliseul nostru prezintă un aspect din munca pe care o duc pentru însilozarea furajelor. În aceste zile, colectivitățile din comuna Mărculești, raionul Sîboia. Ei pun la murat cîteva tone de nutrețuri pe zi. Așa se face că pînă acum au și însilozat circa 100 de vagoane de porumb, floarea soarelui etc. În februarie, la iarnă, ei vor putea să-și hrănească animalele în bune condiții.

Foto: I. STOLEPU

CRONICA TEATRALĂ

„SURORILE BOGA” de Horia Lovinescu

Teatrul Național „I. L. Caragiale”

(Sala „Comedia”)

mixt Pavel Golea ti va putea spune pe buia dreptate: „Viata la abea acum începe”. Replica finală, rostită de Iulia Boga, sora cea mare, este un răspuns direct la lamentarea sfîșietoare a Olăgai cea mai mare din cele trei surori și lui Cehov (citată de Lovinescu în prima scenă a actului I): „Am început să stîm pentru ce trăim, pentru ce suferim”. Problema deci, după cum se vede, se rezolvă nu prin înălțarea miraculoasă a suferinței și clîștigarea imediată a bucuriei, a fericirii — a ceea ce se poate realiza decît la capătul unei lupte îndelungate, care în perioada eliberării țării abia începea — ci prin trezirea, prin dobîndirea și a dîncirea neîncetată a cunoașterii și a conștiinței.

Aceasta e transformarea apărută în sufletul surorilor Boga — sub imperiul aceluia coliturii istorice care a eliberat poporul nostru și a trecut conducerea destinelor lui din mîna burgheziei în mîinile clasei muncitoare. Factorul direct al acestei transformări este lupta și exemplul Partidului Comunist. În sfîrșit, factorul individual este comunistul Pavel Golea, pe care-l vom vedea activînd în ilegalitate și organizînd acți de sabotaj împotriva trupelor germano-fașiste apoi conducînd acțiuni armate ale muncitorilor și maselor populare în memorabilele zile ale dobîndirii dictaturii antonoscienice și ale alăturării de armata sovietică în războiul antihitlerist, apoi conducînd, ca secretar al Județului de partid, primele acțiuni în vederea reformelor democratice și lupta împotriva elementelor dușmane care organizau terorismul și sabotajul reacționar. Prin acest Pavel Golea, ca și prin alți tovarăși ai săi, ca Simion și Panai, partidul mobilizează pe toți oamenii cinstiți și îi trezește la o nouă conștiință de viață: nu numai pe cele trei surori Boga — pe care la final le vom vedea pe poziții exact opuse celor de la început, adică Iulia — membră de partid angajată adînc în lupta pentru reînnoirea și cuprinderea de căldură lui birli ce o leagă cu Pavel Golea; Valentina — modestă, realistă și călînd d-a gîstea hînușii și cîntîșului Meruță, pînă alunci disprețuit, Ioana — tragi-că, sacrificîndu-și dragostea înșelătoare

și conșcîrîndu-se slujirii cauzei celor mulți — nu numai pe ele, ci și pe întregul bîntuitor de romantism mic-burghez, adept al non-volenței Mereuță, sau pe domnișoara bătrîna Eufrosina Grosu. Tot prin acest Pavel Golea și prin tovarășii săi, și cu ajutorul tuturor oamenilor cinstiți mobilizați sub steagul său, partidul luptă împotriva dușmanilor înfrînți și învîrșiiți, ca moșierasa Catina Gorăscu, ca sînistrul terorist Radu Grecescu, soțul Ioanei, ca descompusul Ghișii Mirescu, și chiar ca talentul, dar înepedibil decădătorul pictor Alec Gorăscu, al cărui apolitiem esteștănt absolută cauză fericirea într-un pasaport pentru Paris.

Aceasta sînt elementele dramatice și ideile realizatorilor celor „Tre surori” a lui Cehov de către Horia Lovinescu. Principiul unei asemenea creații este salvat atîta timp cît cîlcîind pe o schemă ilustră și genială, care prin ea însăși slîrșește interesul și entuziasmul spectatorului, dramaturgul izbutise să încarneze cu forță de viață și să demonstreze în mod convingător o lărmă din problema omenească altă de vastă pe care a pus-o pe primul plan al conștiinței noastre istoricului act de eliberare a patriei. Și acest lucru Horia Lovinescu l-a izbutit, cîci el a adîncit realitatea noastră, și este un constructor experimentat și un abil mînuitor de idei. În ansamblul său, drama este amănunțată și impresionantă, de o strălucire spectaculoasă care drăpăză prin continuitate de surprize unele slăbiciuni ale încheieturilor (ca, de pildă, faptul că evoluția sufletului ale celor trei surori sînt absolut paralele și chiar etanșe sau faptul că Radu Grecescu este nede, ființă ca dușman al regimului nostru, fapt la cap de care a suferit etc. sau faptul că redemptiunea Valentinei nu e înrîdăcinată în evenimentul istoric, iar dragostea ei pentru Mereuță pare să izvorască mai curînd din resemnare etc.). Trebuie notat că un imbușcător pas înainte în dramaturgia lui Horia Lovinescu faptul că el a început să vadă mai de aproape și mai în adîncime chipul comunistului, zugrăvirea amplă, bogată și sigură a lui Pavel Golea reprezintă un adevărat progres.

În schimb, reprezintă o stagnare înșirîntă sa asupra apăsătorii ciudate, vag fantastice și, de data aceasta, grotesce, cum e cea Eleonora Gorăscu a cărei prezentă în scenă sub forma unei bătrîne demențe erotice dezînlățe, care aruncă priviri animalice-policioase chiar lui Iuliu sau, prezentă agravată înca de regizor într-un gust foarte dușinos, este absolut inutilă din punct de vedere dramatic, nu servește ideea de demascare a burgheziei (căci demența nu e o cîuzare), și provoacă o repulsiu cu totul străină de intenția probabilă a autorului.

Teatrul Național a realizat un spectacol de demnitate momentului sărbătoresc, în cadrul căreia a fost reprezentată piesa și care, în cea mai mare măsură, a servit textului dinamic și i-a dat o nouă strălucire. E meritul, în primul rînd, al interpretelor, care s-au daturi cu elan și cu maximă ambiție rolurilor respective, rolurile fiind toate, destul de încăpătoare pentru a lăsa liberă deslușirea tuturor și celor mai variate calități actoricești. Ceea ce, desigur, e meritul autorului. Rolurile celor trei surori fiind egale ca înălțare și ca importanță, s-a alege „ordinea” indicată de autor, care este ordinea vîrșii personajelor: Iulia Boga a fost interpretată de Irina Răchiteanu-Sîrînu, care înscris cu acest rol o certă realizare; partea cea mai bună a acestei realizări a fost desigur a actului I, în care acțiunea, cu un egal doaz de inteligență și intuiție, ne-a înfățișat o compoziție fină și ponderată, făcîndu-ne să simțim drama lenei ale cărei condiții de existență au risipit și topit un teazur de feminitate și calități creatoare, în pe-simism, neîncercînd în oameni dispreț față de dragoste, refuz al vieții; nu cu aceeași siguranță și cu același firesc ne-a arătat ea, în cele următoare, reconstituirea fondului său uman pozitiv, sub imperiul transformărilor din jur și ascultînd de glasul iubirii, dar în general, interpretarea rolului se situează la nivelul cel mai înalt. Pe Valentina Boga, sora micioasă — amorală, egoistă, vulgară și mărgînită, părăsind abia către sfîrșit haina cochetăriei ielute și a meschinăriei, a interpretat-o Valeria Gagialov, al cărui e-

RADU POPESCU

